

בע"א (רמת גן) 43984-10-20 - סיון שחר נ' עיריית רמת-גן

בע"א (רמת-גן) 43984-10-20 - סיון שחר נ' עיריית רמת-גן

בע"א (רמת-גן) 43984-10-20

סיון שחר

נגד

עיריית רמת-גן

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים ברמת-גן

[15.11.2020]

כבוד השופט אמיר צ'כנוביץ

החלטה

לפניי בקשה לביטול קנסות חניה ועיכוב הליכים בקשר להודעות תשלום קנס שמספרן כדלקמן,

(א) הודעת תשלום קנס מס' 93739480 שנרשמה ביום 03.11.2002 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 23-490-27.

(ב) הודעת תשלום קנס מס' 94514783 שנרשמה ביום 23.12.2002 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 23-490-27.

(ג) הודעת תשלום קנס מס' ***** שנרשמה ביום 11.03.2004 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 18-224-35.

(ד) הודעת תשלום קנס מס' ***** שנרשמה ביום 31.03.2004 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 18-224-35.

(ה) הודעת תשלום קנס מס' ***** שנרשמה ביום 04.08.2004 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 18-224-35.

(ו) הודעת תשלום קנס מס' 54251533 שנרשמה ביום 15.12.2010 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 18-224-35.

(ז) הודעת תשלום קנס מס' 53007738 שנרשמה ביום 02.01.2011 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 18-224-35.

(ח) הודעת תשלום קנס מס' 53908133 שנרשמה ביום 09.01.2011 אשר בוצעה באמצעות רכב מ.ר. 18-224-35.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המשיבה, מצאתי לדחות את הבקשה מהנימוקים שיפורטו להלן.

כפי שנקבע בהחלטה מיום 02/11/2020, אין בסמכותו העניינית של ערכאה זו לדון בטענות הנוגעות להליכי גבייה

ו/או התיישנות העונשים מחמת חוסר סמכות עניינית, ולפיכך הטענות בעניין זה נדחו על הסף.

יחד עם זאת, מקריאת הבקשה עלה אף שהדבר לא נטען באופן מפורש, כי המבקש טוען להתיישנות העבירות, בטענה כי מעולם לא קיבל הודעות על תשלום הקנסות.

המבקש טען בבקשתו כי נודע לו באופן מפתיע כי מתנהלים כנגדו הליכי גבייה בגין דוחות חניה, אשר לא נשלחו לו בגינם התראות בטרם נקיטת הליכים. עם פניית המבקש לב"כ המשיבה, קיבל פירוט אודות דוחות החנייה וכי במעמד הפירוט גילה כי מדובר ברכב ישן, וכתובתו של המבקש אליה נשלחו המכתבים שגויה ואינה כתובתו.

על פי טענתו של המבקש, בשל טעות של משרד הפנים, שונתה כתובתו של המבקש ללא ידיעתו וללא הסכמתו לכתובת שמעולם לא גר בה. העתק אישור מרשות האוכלוסין וההגירה מיום 09.09.2019 צורפה כנספח 1 לבקשתו. באשר לשאלה האם הומצאו כדן למבקש הודעות תשלום הקנסות.

על פי תגובת ב"כ המשיבה והתצהיר הנלווה לה, הקנסות הומצאו כדן למבקש, דהיינו תוך שנה ממועד ביצוע העבירות. הודעות תשלום הקנסות נשלחו למבקש באמצעות הדואר, כאשר אישור המשלוח מקים את החזקה הקבועה בסעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי (להלן: "התקנות") בדבר המסירה של הודעות תשלום הקנסות לידי המבקש.

כעולה מתגובת ב"כ המשיבה, על אישורי המשלוח המקימים את חזקת המסירה מוטבעות חותמות של רשות הדואר ו/או של דואר ישראל (בהתאם למועד המשלוח), המוכיחות כי דברי הדואר התקבלו בפועל למשלוח. בהתייחס לדוחות שנשלחו אל המבקש לפני הקמת דואר ישראל, לא מצוין על גבי אישור המשלוח מספר הדואר הרשום, שכן, כאמור, דואר ישראל עוד לא הוקם.

בתגובת המשיבה בנספחים ב' - ה', ניתן לראות בתדפיס בסדר רץ את מספרי הדוחות, שם החייבים, כתובתם וחותרת רשות הדואר המאשרת את הקבלה למשלוח. כפי שניתן להיווכח, על אישור המשלוח המקימים את "חזקת המסירה" מוטבעת חותמת הדואר, המוכיחה כי דבר הדואר התקבל בפועל למשלוח.

בתגובת המשיבה בנספחים ו'1 - ח'2, ניתן לראות את אישורי המסירה מדואר ישראל.

המבקש לא עמד בנטל לסתירת "חזקת המסירה". ההלכה הפסוקה היא שטענה סתמית של המבקש, אשר אינה נתמכה בתצהיר המפרט פירוט מינימלי והתייחסות לכל אחד ואחד מהדוחות, כאילו "לא קיבל" את הדוחות, אינה יכולה להרים את נטל השכנוע המוטל עליו ואין בה כדי לסתור את "חזקת המסירה".

טענתו של המבקש כי לא קיבל את הודעות תשלום הקנסות בשל טעות מצד משרד הפנים, אינו עומד בנטל לסתירת "חזקת המסירה".

לחובתו של המבקש שמונה הודעות תשלום קנס. על פי תגובת ב"כ המשיבה, חמש מהודעות תשלום הקנס שמספרן 93739480, 94514783, 6171334, 6603336 ו- 9391137 נשלחו אל המבקש לפני כניסתו לתוקף של חוק עדכון כתובת, תשס"ה-2005, (להלן: "חוק עדכון כתובת"), בין השנים 2002-2004, ולפיכך הודעות תשלום קנס אלו נשלחו לפי כתובת בעל הרכב שעודכנה במשרד הרישוי באותה העת, ולא על פי הכתובת הרשומה במשרד הפנים.

על כן, לא נדרשה הרשות לבדוק את כתובתו של המבקש במשרד הפנים, אלא לשלוח את הודעות תשלום הקנסות לכתובת כפי שזו עודכנה במשרד הרישוי, בהתאם לתקנה 13(א) לתקנות התעבורה (להלן: "תקנות התעבורה") שהייתה בתוקף דאז.

לפיכך, אין רלוונטיות לטענת הטעות במשרד הפנים בקשר לדוחות אלו.

המבקש לא הציג כל אישור ממשרד הרישוי בדבר כתובת שגויה. על פי תקנה 13(א) לתקנות התעבורה, היה על המבקש לעדכן את כתובתו במשרד הרישוי בנפרד מעדכון כתובת במשרד הפנים. חובה זו בוטלה רק בשנת 2007. הדוחות שמספרן 94514783, 93739480 נשלחו אל הכתובת נהריים 5, בתל אביב, ולא אל הכתובת יצחק טבנקין 23, בתל אביב, ראה נספח ב' - ג' לתגובת ב"כ המשיבה.

באשר לשלוש הדוחות שמספרן 53007738, 54251533 ו- 53908133 אשר נשלחו לאחר כניסתו לתוקף של חוק עדכון כתובת. הודעות תשלום קנסות אלו נשלחו אל הכתובת של המבקש שהייתה מעודכנת באותה העת במשרד הפנים, ולמשך תקופה העולה על עשור, בהתאם לשליפות ממרשם האוכלוסין שבוצעו בזמן אמת ובהתאם לנספח א' לתגובת ב"כ המשיבה.

יתר על כן, ב"כ המשיבה צרפה לתצהירה, למעלה מן הצורך, את התוצאות האופרטיביות של משלוח הודעות תשלום הקנס (כנספחים ו'2, ז'2 ו- ח'2 לתגובתה). על פי המצורף, הודעות תשלום קנסות אלו חזרו אל השולח, הרשות, מהסיבה "לא נדרש" ולא מן הטעם כי המבקש היה "לא ידוע במען".

נספח 1 לבקשתו של המבקש, אינו מהווה אישור משרד הפנים בדבר טעות ברישום הכתובת, אלא הזמנה של המבקש ללשכת משרד הפנים בכדי להצהיר כי לא התגורר בכתובת זו באותה העת ולאחר ההצהרה, יתקן את הכתובת בהתאם.

המבקש לא הגיש לבית המשפט כל הצהרה כאמור ו/או אישור משרד הפנים על תיקון בפועל של הכתובת האמורה ולגבי איזה תאריכים בוצע התיקון.

על פי נספח א' לתגובת ב"כ המשיבה, לא בוצע כל תיקון בנתוני המבקש, וכי על פי נתוני משרד הפנים החל מחודש יולי 2003 ועד לחודש פברואר 2020 כתובתו של המבקש במרשם האוכלוסין הייתה ברח' יצחק טבנקין 23, בתל אביב.

על כן, מהנתונים שהוצגו לא בוצע על ידי משרד הפנים כל תיקון בפועל של הכתובת באופן רטרואקטיבי.

על כן, יש לראות את המבקש כמי שהומצאו לו הודעות תשלום הקנסות כדין.

על פי סעיף 229(א) לחוק, לאחר שנשלחו אל המבקש הודעות תשלום הקנס, יכול היה להגיש בקשה לביטול הקנס בתוך 30 ימים, או להגיש בקשה להישפט בתוך 90 ימים, אולם מועדים אלו חלפו זה מכבר.

משלא פעל המבקש באחת מהדרכים הקבועות בסעיף 229 לחוק, הפכו הודעות תשלום הקנסות לגזרי דין חלוטים והחלו להינקט בגין הליכי גביה על פי פקודת המיסים גביה.

בנסיבות העניין, לא מצאתי כי יגרם למבקש כל עיוות דין, שכן טענת הגנתו היחידה אשר לא נתמכה בתצהיר מספק ו/או בבדל אסמכתא, היא כי לא קיבל מעולם את כל הודעות תשלום הקנסות ו/או את הדוחות בשל טעות עדכון כתובת מצד משרד הפנים.

המבקש לא טען שלא החזיק ברכבים במועדי ביצוע העבירות ולא הכחיש את עצם ביצוען.

לאור המפורט לעיל, אין למבקש כל טענת הגנה כנגד ההרשעות ואף מטעם זה אין להאריך המועד להישפט, שכן לא הראה סיכויי הגנה כנגד ההרשעות.

לפיכך, הבקשה נדחת.

מחייב את המבקש בהוצאות בסך ₪ 500 אשר ישולמו למשיבה בתוך 30 ימים.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"א, 15 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.